

PŘÍPAD MEDUSA

Detektivní povídka

Autorka: Kateřina Bartušková

nar. 15. 9. 2008

V. KATEGORIE

LDO ZUŠ Třeboň

Vznik práce: 2022

PŘÍPAD MEDUSA

Detektivní povídka

Pátrání začíná

Herec Adam Zelený si nasadil masku a vykročil do zákulisí. Dnešek byl jeho velký den, protože si mohl poprvé v životě zahrát hrdinného Odyssea před skutečným publikem. Byl na sebe hrdý, že se dostal tak daleko a tak si ve své pýše nevšiml, že něco není v pořádku. Za prvé v zákulisí nikdo nebyl a za druhé i hlediště zelo prázdnotou. Stála tam jen jakási ženština v dlouhém přšiplášti a slunečních brýlích. Ta se po něm otočila a s mírným úsměvem si sundala brýle a kostkovaný šátek. Adam si od této chvíle nic dalšího nepamatoval, ale bezpečnostní kamery ještě okamžik před tím, než jim zkameněla obrazovka, zachytily vysokou ženu s plazí kůží a vlasy jako klubko hadů. Jediné co nezachytily, byly její oči zelené jako smaragd, ale zářivé jako samo slunce.

Tohle nemůže být samo sebou, opakovala už asi posté Anna a mnula si nos. Je to už asi desátý případ zmizelého divadelního herce a strážmistr Perseus pořád nemá ani jednu stopu. Kryštof si odevzdaně povzdechl a začal znovu hladit Mourka. Byl to jejich kocour, ale starala se o něj paní pekařka z vedlejšího domu, protože Annin táta byl na kočky ras a jak třeba jen jednu zahlédl, hned po ní střílel. Kocoura se tedy ujala paní Pekařová a starala se o něj vždycky, když u ní na půdě zrovna Anna s Kryštofem nebyli. Teď u ní ale zrovna jsou spolu se svojí kamarádkou Mal, která usilovně mlátí do klávesnice a spolu se svým kybernetickým morčetem Baterkou se snaží na prehistorické tiskárně paní Pekařové vytisknout fotografii pohřešovaného.

Konečně tiskárna slabě zapípala a z jejích útroob se vynořila sice trochu rozmazaná, ale jinak zřetelná fotografie asi třicetiletého muže s uhlově černými vlasy a vousy. Mal ji vyndala z přihrádky a připíchla na nástěnku pohřešovaných, která málem praskala pod nápoem fotografií a úředních oznámení o ztrátě křečka, psa anebo dokonce celého akvária s rybičkami. Pak se otočila k Anně a řekla :„Musím tě upozornit slečno Marplová, že jestli budeme pokračovat v tisknutí oznámení a fotografií tímhle tempem, tak nám brzo buďto dojdou barvy, anebo chcípne tiskárna.“

Anna se zarazila uprostřed dedukce a překvapeně se po Mal otočila, jako by si teprve teď všimla, že je tady. Nebylo taky divu, neboť Mal chodila zásadně v černé a tmavě fialové. S tmavou a zaprášenou půdou splývala přímo dokonale. „Ježiš, promiň, Mal, já jsem si tě vůbec nevšimla!“ vykřikla nadšeně Anna a objala ji. Přesně tebe totiž potřebuju. Musíš pročesat internet a zjistit co nejvíc podrobností o tom herci a pokud možno vyhledat i jeho nepřátele. Mal jen odevzdaně pokrčila rameny. Byla už zvyklá na kamarádkin zápal pro každou záhadu a přestalo ji to jakkoliv zajímat. Věděla ale, že když jde o pátrání, nedá se Anna od něj odradit ani strážmistrem Perseem. A tak znova usedla ke svému notebooku a začala horečně vyhledávat jakékoliv informace. Kryštof mezitím přestal hladit Mourka a místo toho červenou vlnou a špendlíky vyznačoval mezi fotografiemi a oznámeními možné spojitosti. Nemohl se na to však soustředit, protože sem otevřeným oknem pronikal tak otravný hluk, že ho to málem dohánělo k šílenství. Nakonec vztekle mrštíł klubkem o zem a s prásknutím zavřel okno. „Kdo to do háje dělá takový hluk?“ zeptal se Mal, která z nich bydlela nejbliž jejich klubovně. „To je paní Žárooká, zrovna nedávno se sem přistěhovala a otevřela si tady kamenictví.“ Jestli ale chcete znát můj názor, tak je to nejspíš blázen, protože skoro nevychází z domu, a když už vyleze má sluneční

brýle, šátek a nepromokavý plášť, řekla Mal, aniž by zvedla oči od klávesnice. „Aha“, zamumlal Kryštof a snažil se vzít Mourkovi alespoň to, co z klubka zbylo. Anně ale v očích náhle zazářil záblesk podezření a Mal se najednou zarazila. Pomalu se otočila přes rameno a vyděšeně zašeptala: „Snad si nemyslíš, že je to zase další monstrum z bájí a pověstí?“ Anna přikývla a sevřela ruce na hraně stolu, aby se jí netřásl. Bylo to jen pár měsíců od toho, co se zbavili Minotaura a už se jim tu začínou ztrácet divadelní herci, různá zvířata a navíc si tu nějaká ženská otevře kamenictví. To bylo víc, než podezřelé. „Musím okamžitě do knihovny!“ vykřikla Anna a s obrovským spěchem vyrazila z klubovny.

Anna horečně listovala v těžké knize s obrovskými koženými deskami. Byl to největší bestiář, který paní knihovnice Ivana Knihomolová (malá křehká dáma, která stěží uzvedla dětské leporelo) našla v celém oddělení B. Anna ale neměla čas a tak radši knihu sundala sama, než aby jako obvykle volala hasiče, kteří by paní Knihomolovou vyprostili třeba zpod středně velkého slovníku. Nechala tedy paní Knihomolovou být a začetla se do knihy. Měla nadpis „Stvoření a monstra, která mění lidi v kámen“. Našla tam baziliška, ale ten se vyskytoval spíš v severní a západní Evropě, a tak ho vyřadila ze seznamu. Až po dlouhém hledání se nad jednou stránkou zarazila. Byla tam totiž vyobrazená žena se zelenou kůží, vlasy jako klubko hadů a pronikavými zelenými očima. Nad ní se skvěl nápis „Medusa“. Anna horečně přečetla krátký text pod obrázkem a se zaduněním zaklapla knihu, až paní knihovnice nadskočila. Takže je to jasné, pomyslela si, když vracela knihu zpátky do regálu. Ta příšera která terorizuje město je Medusa. Což ale není důvod k radosti! Spíš je to důvod k obavám, protože k Meduse se na rozdíl od Minotaura nemůžeš přiblížit, protože jakmile se jí podíváš do očí, zkameníš. Ale to, co mě zaráží nejvíc, je, že může proměnit v kámen, koho chce, aniž by si jí kdokoliv všiml. A tak je zajímavé, že se nejspíš naučila nějak svoje oči zastínit, aby nenechávala neustále zkamenět vše v okruhu několika metrů. „To by mě zajímalo, jak to asi dělá?“ mumlala si Anna. „Co ale Mal říkala, že ta žena má na sobě?“ No přece přišplášť, šátek a sluneční brýle. Najednou se zarazila a oči jí zazářily nadšením. „No jasně, ty sluneční brýle! Ona je nosí ne proto, že by se bála slunce, ale naopak aby tlumila svůj zrak. Úplně jako když měl Bystrozraký šátek přes oči, aby všechno okolo sebe nepodpálil!“ vykřikla nadšeně Anna a vyskočila asi metr do vzduchu. „Takže teď ještě krátká zastávka v oční optice a můžeme vyrazit po stopě legendární Medusy.“ řekla Anna svému odrazu v zrcadle a vyběhla z knihovny.

Noční výprava

Kamenictví paní Žárooké bylo temné a strašidelné i ve dne, natožpak v noci. Mal se vůbec nelíbilo tu třeba jen být, ale dobře věděla, že bude muset vstoupit i dovnitř. Třesoucí se rukou si ještě trochu postrčila na nose nasazené sluneční brýle s kočičími oušky a snažila se potichu, ale zhluboka dýchat. Ty brýle jí byly trochu velké a nebylo taky divu, když je Anna koupila ve výprodeji (protože na nové neměla). A navíc byly příšerně kýčovitě. Tak například ty její měly kočičí ouška a fousky a ty Kryštofovy králičí uši. Aniny oproti tomu dopadly docela slušně, protože obrovské růže dobře ladily s jejími kaštanovými vlasy.

Z tichého sípání ji vyrušila až Kryštofova otázka. „Jsi si absolutně jistá, Anno, že nás ty směšné brýle před ní ochrání?“ zeptal se a nedůvěřivě se prohlížel v nejbližší kaluži. Samozřejmě, že jsem si jistá, jinak bych šla asi vyhledat nějakého boha nebo hrdinu, jako když jsem tě zachránila před sežráním Kyklopem, řekla Anna neochvějně a vykoukla přes plot. Ale jestli má někdo lepší plán, než tam vlítnout a chytit ji zpátky do knihy jako obvykle, tak si ho ráda poslechnu. Mal se ani neodvážila něco

navrhnout. Ve skutečnosti by z ní nikdo teď nedostal ani hlásek, protože měla v krku knedlík velikosti Milešovky. Šla totiž lovit monstrum poprvé v životě a popravdě z toho nebyla právě nadšená. Co jí ale zbývalo, když na ni museli jít tři?

Právě když už si v duchu sepisovala závěť, odbila na kostelních hodinách půlnoc a Anna s hbitostí kočky přeskočila plot. Kryštof ji neméně hbitě následoval, Mal ale nebyla sportovní typ a tak plot prostě přelezla. Ocitli se na temném dvorku blízko kůlny, ve které měla paní Žárooká údajně uložené všechny své výtvary. Kryštof se opatrně proplížil přes dvorek až k okýnku a nakoukl dovnitř. Zděšeně zalapal po dechu a o krok ustoupil. Mal se hned lekla, co se asi stalo, a chtěla hned vzít roha, ale Anna už ji táhla k okýnku. Mal se sice v duchu zapřísáhla, že se do toho okýnka nepodívá, ale Anna ji nekompromisně otočila čelem ke sklu. A tak se Mal chtě nechtě podívala dovnitř a málem se zhroutila na zaprášenou zem dvorku. Místnost totiž byla až po střechu plná různých soch a sošek různých zvířat, ptáků a co bylo hlavní, taky zmizelých herců. Některé poznala skoro okamžitě, jiné zase nepoznávala vůbec. Jedním si ale byla jistá, a to tím, že chce okamžitě domů ke svému kybernetickému morčeti Baterce, zalézt si s ním pod stůl a tiše se bát. Couvnout ale nemohla, protože Kryštof už vlezl dovnitř a Anna ji táhla za ním. Připravila si tedy aspoň malý pepřák, který dostala k patnáctým narozeninám. Byla to vlastně jejich jediná zbraň kromě archu papíru a těch hrozných slunečných brýlí.

Malým okýnkem se dostali dovnitř kůlny a jen tam Mal vstoupila, už si přála, aby tam nebyla. Ve tvářích zkamenělých herců bylo totiž něco, co jí nahánělo takový strach, že se celá roztřásla. Někteří se usmívali, ale ti další měli v očích takový děs a hrůzu, že jí z toho šel mráz po zádech. Mal ale neměla čas si je všechny prohlédnout, protože najednou vrzly dveře a do místnosti vstoupila paní Žárooká. Překvapeně se na ně podívala, ale hned se vzpamatovala a úlisně se usmála. „Ale, ale, kohopak nám to čerti nesou?“ zasyčela docela jako had. „To jsou přece ty zatracené děti, které nám už po pět let brání v ovládnutí tohoto světa!“ řekla druhá paní Žárooká, která se vynořila zpoza zkamenělého lva dětem za zády. „No samozřejmě, už poznávám ty fracky“, zasyčela první postava u dveří. „Doufám, že budu mít dost času, abych jim mohla hezky pomalu vyloupat z hlav mozečky jako vlašské ořechy,“ zasyčela a udělala krok směrem k dětem. V Mal by se v té chvíli krve nedořezal, ale stále ještě vnímala a chápala, že jsou v pořádném průšvihy. Anna s Kryštofem to jistě cítili stejně a určitě už by zaveleli k ústupu, kdyby se přímo u okna nevynořila třetí a tentokrát jistě pravá paní Žárooká. Mal okamžitě poznala, že je to ona, protože byla vyšší než ty dvě a navíc na rozdíl od nich měla brýle. „To by sstačilo!“ zasyčela výhruzně a vykročila k Anně. „Uděláme s nimi přesně to co s ostatními.“ A strhla Anně z hlavy sluneční brýle. Kdyby si teď brýle sundala i Medusa, byla by z Anny v minutě socha. Druhá Gorgona (protože teď už bylo jasné, že další dvě Žárooké jsou Medusiny sestry) se mezitím vrhla na Kryštofa a i jemu strhla brýle z hlavy. Poslední Gorgona se otočila k Mal a už po ní natahovala ruku, když vtom odjištěná pojistka pepřáku tiše klapla a štiplavá pěna hrozivě zašuměla. Gorgona dostala plnou dávku přímo do zelených očí, až zaskučela bolestí. Ustoupila o krok dozadu a zakopla o kamenného papouška, načež se poroučela k zemi. Druhá Gorgona se ani pořádně nerozkoukala a už měla další dávku pěny v obličejí. Zařvala a pustila Kryštofa, který se rychlým parakotoulem dostal z jejího dosahu. Medusa, která se asi na vteřinu přestala hýbat, se teď vzpamatovala a popadla za rameno vzpouzející se Annu. „Ani hnout!“ vykřikla a výhruzně si pošoupla brýle na nose. „Ještě jeden krok a z vaší kamarádky bude ozdoba nad krb.“ Vykročila k Mal a Annu si dala před sebe jako štít. Mal se zarazila uprostřed běhu, ale pepřák měla stále v pohotovosti. Co teď, co teď?, běželo jí v hlavě jako kolovrátek. Ty dvě brécy dokázala pepřákem vyřídít jako nic, ale Medusa má brýle a navíc drží Annu. Snažila se horečně si vzpomenout, co jí do hlavy vtoukal

strážmistr Perseus, když k němu ještě chodila na brigády. A pak si najednou všimla, že se zezadu k Meduse blíží Kryštof s archem papíru. Hned pochopila, že se snaží chytit Medusu na prázdnou stránku a tak dál dělala, jako že je v koncích. Nedalo jí to ani tak zabrat, protože ona opravdu v koncích byla. No a než bys řekl švec, už stál Kryštof se zdvihnutou rukou Meduse za zády. „Teď Anno!“, vykřikla Mal a vrhla se k zemi. A Anna začala rychle a nahlas recitovat zaklínadlo pro polapení monster z knihy.

„Temné monstrum z temné knihy, vrať se na stránku svou a své přívržence vezmi s sebou, aby ani oni už tomuto světu neškodili. To ti kážu při moci Dia, Héry a samotného slunce, které zahání tvůj stín“, dořekla Anna a Kryštof plácl Medusu přes záda papírem. Ta zavyla jako smečka šakalů a zmizela. Byla úplně pryč a její sestry taky. Jenom na listu papíru v Kryštofově ruce zasychaly tři obrázky zděšených nestvůr. Než se ale stačili vzpamatovat, už na dveře kůlny bušil strážmistr Perseus a dožadoval se otevření. Anna na okamžik zaváhala, ale nakonec se zvedla a dveře otevřela. Dovnitř se vřítel strážmistr (který se právě snažil dveře vyrazit) a rozplácl se jak dlouhý tak široký na podlahu. „Kdyby byl i Bystrozraký, tak by se tu neválel“ pomyslela si Mal, když pomáhala Kryštofovi objemného strážmistra dostat na nohy. Jen co zase stál pevně na nohou, začal se jich vyptávat. Za A: co tady dělají, za B: co se tady stalo a za C: jak na to přišli. Když mu ale všechno vypověděli (s mírnou úpravou totožnosti paní Žárooké), zakroutil nad tím jen hlavou, protože z toho jejich brebentění nic nepochopil. Rozhodl se tedy, že vezme všechny na stanici a tam je jednoho po druhém vyslechne.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ říkal asi už podesatý strážmistr. „Ale musím vás pochválit děti za vaši duchapřítomnost a odvalu. Jistě vás za tento čin sláva nemine, o to se už postarám.“ Anna ale jen zakroutila hlavou: „Děkujeme vám, strážmistře, za vaši nabídku, ale nám bude stačit jenom, když do novin napíšete, že jsme vás na to místo upozornili. Všechna práva na objevení těch pohřešovaných si můžete přivlastnit.“ Strážmistr se na ni usmál, ale nedal si říct jinak, než aby jim vyplatil polovinu nálezného. „Aspoň budeme mít na barvy do tiskárny“, pochvaloval si spokojeně Kryštof.

O pět dní později můžeme zastihnout naše hrdiny, jak se spolu s kocourem Mourkem a morčetem Baterkou sluní na dvorku paní Pekařové. Anna zrovna předčítá titulní stránku novin a hladí přitom Mourka, který se spokojeně opaluje na zahradním stolku mezi limonádou a sušenkami. „Záhadná zmizení vysvětlena, pohřešování opět objevení!“ hlásá titulek v novinách hned nad fotografií strážmistra Persea a samozřejmě všech soch a sošek z kamenictví. K nim je ještě drobným písmem napsán podtitulek, který žádá majitele a rodiče či poručníky o okamžité vyzvednutí pohřešovaných, jelikož ucpávají policejní kancelář.

Anna s uspokojením složila noviny a s úsměvem se otočila k Mal, která zrovna pomáhala Baterce rozevřít solární panely na zádech. Moc dobře si pamatovala, jak Mal při výslechu mlčela jako pařez a až doma se jí svěřila, co jí vlastně dokázalo vyburcovat k útoku. Prý ji někdo neviditelný chytil za rameno a potichu skoro laskavě jí do ucha zašeptal: „Neboj se a zachraň své přátele.“ Mal se později rozpomněla, že to byl určitě ženský hlas, ale zaboha si nemohla vybavit, kdo by to mohl být. Anna to ale věděla moc dobře. To sama bohyně Athéna vyšla z knihy jako tolikrát předtím a zachránila je. Anna se stále s úsměvem na tváři otočila směrem k nebi a doufala, že tam Athéna někde je a vidí ji, jak jí tímhle vřelým úsměvem vzdává dík.